

کودکی را دریابیم

متن کامل

«بوم‌شناسی خیال در کودکی»

ادیت کاب

مترجم: سید محمد بهروز

۱۴۰۳

سرشناسه:
عنوان و نام پدیدآور:
مشخصات نشر:
مشخصات ظاهری:
فروست:
شابک:
وضعیت فهرست نویسی:
یادداشت:
یادداشت:
عنوان دیگر:
موضوع:
شناسه افزوده:
شناسه افزوده:
رده‌بندی کنگره:
رده‌بندی دیویی:
شماره کتابشناسی ملی:
اطلاعات رکورد کتابشناسی:

کاب، ادیت،
کودکی را دریابیم، متن کامل «بوم‌شناسی خیال در کودکی»
ادیت کاب؛ ترجمه سیدمحمد بهروز
مشهد: جهاد دانشگاهی، دانشگاه مشهد، انتشارات، ۱۴۰۳
ص. ۱۴۰
انتشارات جهاد دانشگاهی مشهد:
۸۷۹-۴۶۹-۲۲۳-۵۰۴-۷
فیبا
عنوان اصلی The ecology of imagination in childhood, 1977
کتابنامه:
متن کامل «بوم‌شناسی خیال در کودکی»
Imagination in children در کودکان، ۱۳۵۵ - مترجم
بهروز، سید محمد، واحد مشهد. انتشارات
BF ۷۲۳
۴۱۳/۵۵۱
۹۱۱۵۰۱۷
رده‌بندی کنگره

انتشارات جهاد دانشگاهی مشهد

مشهد، میدان آزادی، پردیس دانشگاه فردوسی،

سازمان مرکزی جهاد دانشگاهی خراسان رضوی

صندوق پستی: ۹۱۷۷۵.۱۳۷۶

تلفن: ۳۱۹۹۷۳۲۲

دفترپخش: ۳۱۹۹۷۳۲۶

فروشگاه یک: ۳۸۴۱۸۰۷۰

فروشگاه دو: ۳۱۹۹۷۳۲۷

فروشگاه سه: ۳۱۹۹۷۲۲۰

کودکی را دریابیم؛ متن کامل «بوم‌شناسی خیال در کودکی»

نویسنده: ادیت کاب / ترجمه: سیدمحمد بهروز

آماده‌سازی، و صفحه‌آرایی: رضانیک‌ذات

طراحی جلد و صفحات ابتدایی: وحید عرفانیان (وهید)

نقاشی روی جلد: فاطمه بابازاده (در ۶ سالگی)

چاپ: نیکو / صحافی: حافظ

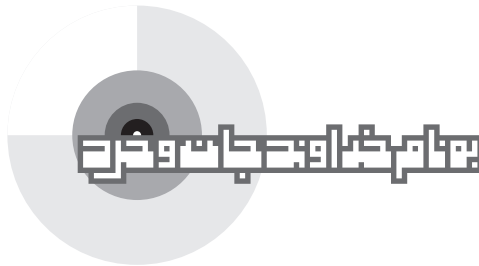
چاپ اول / ۱۴۰۳ / ۵۰۰ نسخه / شماره نشر ۵۹۰

شابک ۹۷۸-۹۶۴-۳۲۴-۵۰۴-۷

کلیه حقوق نشر برای ناشر محفوظ است.

قیمت: ۱,۴۵۰,۰۰۰ ریال

انتشارات جهاد دانشگاهی مشهد بر این باور است که نخستین گام در راه بهبود ساختارهای اقتصادی اجتماعی و توسعه کشور، دستیابی به تازه‌های دانش و نشر یافته‌های پژوهشگران است. کتاب حاضر پانصد و نودمین اثری است که با همین رویکرد منتشر می‌شود. رهنمودهای خوانندگان فرهیخته می‌تواند ما را در ارتقاء سطح کیفی و کمی این آثاریاری نماید.

انتشارات جهاد دانشگاهی مشهد

از مسعود دهقان، که در آخرین روزها نگاه فاضلانه و ناقدانه‌ای بر ترجمه افکند
که رهگشا شد، ممنونم.

فهرست

- مقدمه؛ از مارگارت مید ۶
۱. پیش‌درآمدی بر یک روش ۲۱
۲. شگفتی، خاستگاه دانش ۳۳
۳. کالبدشناسی حس شگفتی ۴۴
۴. بوم‌شناسی سازمان ادراکی ۵۳
۵. پیوستار زیست‌فرهنگی ۶۱
۶. بوم‌شناسی فردیت ۷۱
۷. تکامل معنا ۹۶
۸. تکامل خلاق: فرایندی از شفقت ۱۰۶
- ارجاعات ۱۲۲
- بیوگرافی‌ها و زندگی‌نامه‌ها ۱۲۶

مقدمه

انتشار کتاب «بوم‌شناسی خیال در کودکی» ادیت کاب، پایان تلاشی است که او در سی سال گذشته با من و بسیاری افراد دیگر هم به اشتراک گذاشته است. جستجوی او از این تصور سرچشمه می‌گرفت که در تجارب خیالی دوران کودکی می‌توان هسته اصلی اشکال‌اعلای تفکر بشری را یافت. در طول این سی سال ایده‌های او نمو یافت و بارها تغییر کرد. آن عده از ما که تلاش او را دنبال کردیم و تصورات مشترکی داشتیم، در کار خودمان نسخه‌هایی از این تصورات را گنجانده‌ایم، و ادیت همکاری مشتاقانه و سرزنده‌ای با نویسندگان کتاب‌هایی داشت که در آنها بینش‌های جدید و بیانات یا تصاویر کامل‌تری پیدا می‌کرد.

اساساً این تلاش او پروژه‌ای بود که به طور طبیعی پایان مشخصی نداشت، اما مسیر او را مقالات چشمگیرش نشان می‌دهند. اولین مقاله در دیدلوس در سال ۱۹۵۹ منتشر شد^[۱]. مقاله‌ای با عنوان «فلسفه و سلامت کودک» در اجلاس انجمن فلسفی آمریکا در سال ۱۹۶۱ ارائه کرد و مقاله‌ای در مورد بوم‌شناسی که در سال ۱۹۶۹ در یک مجموعه مقالات منتشر شد^[۲]، و برخی از بوم‌شناسان جوان را چنان مجذوب خود کرد که در سال ۱۹۷۴ هنوز سعی می‌کردند با او ارتباط برقرار کنند. در سال ۱۹۶۱ او بورسیه‌ای از بنیاد بولینگن برای «مطالعه نقش منطق

زیبایی شناختی در تاریخ طبیعی ادراک» دریافت کرد. در ادامه ادیت کاب مقالات و ارائه‌های گاه‌به‌گاهی برای جوامع علمی داشت، و همزمان نیز مراحل تکامل از یک فرد معمولی باسواد و دغدغه‌مند را به واسطه حضور فعال علمی و حرفه‌ای می‌پیمود.

تلاش پیگیر او، تا وقتی که حالش آنقدر مساعدت می‌کرد که یک کتاب تازه بخواند، کودک دیگری را در حال بازی در باغ تماشا کند، به سخنران دیگری که تحقیق جدیدی کرده گوش کند، یا نسخه‌ای پیش از چاپ را که یکی از ما برایش فرستاده بودیم بخواند، پایانی نداشت. بنابراین، به‌نظرم مناسب‌ترین راه معرفی کتاب او بازگویی داستانی است که از تابستان ۱۹۴۰ شروع شد، زمانی که برای اولین بار با او آشنا شدم، و این آشنایی تا تمام سال‌هایی ادامه یافت که مشتاقانه با روش‌های مختلف تحقیق کار می‌کرد، نامه‌نگاری‌های پرشور و شوقی انجام می‌داد، و صورت‌بندی‌های نظریه در حال گسترش خود را تدوین و بازنویسی می‌کرد. بسیاری از سخاوتمندترین همکاران او در این راه درگذشته‌اند، برخی دیگر، خسته از ویرایش‌های جدید ایده‌ای که شکل‌های اولیه‌اش قبلاً در رویکردهای نظری آن‌ها گنجانده شده بود، در راه مانده‌اند. دیگری که در ابتدای کار با او بسیار جوان بودند، بعدتر خود نویسندگان و دانشمندان برجسته‌ای شدند و دیگر وقت و انرژی لازم برای هم‌اوردی با اشکال جدید ماجراجویی‌های شگفت‌انگیز او را نداشتند.

من، در واقع، تنها بازمانده کل آن دوره کار و همکاری هستم، که او به بسیاری از ما ارزانی داشت. شکل این همکاری صرفاً شامل پیدا کردن یک کتاب جدید مناسب، یا یک کتاب خیلی قدیمی می‌شد که در همان لحظه به آن نیاز داشتیم، یا یک جمله هیجان‌انگیز که ما را قادر می‌ساخت گام دیگری برداریم. صندوق‌های پستی ما مملو از مکاتباتی بود که با دست‌خط او، نقل‌قولی دیگر یا تعبیر بهتری از یک نکته آورده بود. بسیاری از نام‌هایی که مانند اختراعی جدید در فلک او ظاهر شدند - پیتر کافین، آلبرت دالک، رابرت ماترول، ادوارد لیندمن - در طول سالیان ناپدید شدند و عبارات باشکوه آن‌ها با عبارات دیگری جایگزین شد که به نظر او باز هم رضایت‌بخش‌تر و خیره‌کننده‌تر بودند^[۳].

دانشمندان و افرادی که زمانی جایگاه اصلی را در صحنه او داشتند به حاشیه رفتند یا ظاهراً فقط به یک نقل قول تقلیل یافتند. به عنوان مثال، یکی از نسخه‌های اولیه حاوی نقل قول‌هایی عالی و نسبتاً غیرقابل هضم از پیشینه‌آزمون‌های رورشاک بود. در نسخه دیگر شادی‌اش از کشف مقاله‌ی ایولین هاجینسون در امریکن ساینسیست^۴ و ساختار شعر الیزابت سویل دیده می‌شود^۵! او دوره‌ی مدیدی را در رشته مددکاری اجتماعی گذرانده بود، با این حال به سختی می‌شود برای خواننده کتاب حاضر توضیح داد که چرا مجموعه شرح‌حال‌های دوران کودکی او، که در اصل بخشی از کتابخانه یادبود دوروتی هاجینسون^۶ بود، در سال ۱۹۵۸ در اختیار کتابخانه مدرسه مددکاری اجتماعی نیویورک قرار گرفت. در واقع، بعید می‌دانم که بسیاری از اصحاب مدرسه مددکاری اجتماعی نیویورک هرگز دریافته باشند که این کاوشگر و مفسر پرشور ادبیات و نویسندگی علمی چه ارتباطی با مشغله‌های حرفه‌ای آن‌ها داشت.

کار او در طول سال‌هایی انجام شد که در آن آزمایش‌های فرافکنی به تفصیل انجام می‌شد، و هنوز به مجموعه‌ی روانشناسی بالینی تنزل داده نشده بود. سال‌هایی که در آن‌ها مطالعه‌ی علمی رفتار کودک، جنین‌شناسی، رفتارشناسی جانوری، روابط بین فرم‌های زیستی و فرم‌های شعر، و رویکردهای جدید به تکامل، خود در حال توسعه بودند. با این حال از کتاب موجود نمی‌توان به هویت چهره‌هایی دست یافت که قبلاً نقش بزرگی در تز او داشتند، کتابی که صرفاً در جایی پایان پذیرفت که او نمی‌توانست ادامه دهد، زیرا وضع سلامت دیگر مجال پیشروی نمی‌داد.

دوستانم در حوزه نقد ادبی به من می‌گویند با آن‌که جایگزینی یک پیش - در لباسی تازه‌تر - به جای قبلی غیر معمول نیست (و همین‌طور کتاب‌هایی هم که هیچ اشاره‌ای به پیش‌نویس‌های قبلی خود نمی‌کنند)، با این وجود، این روند به ندرت ثبت و ضبط می‌شود، و این‌که اتفاقاً سهم من در این کار (این «پیش‌درآمد بر یک روش»، آن‌طور که خودش می‌نامد) دانش من از چگونگی به وجود آمدن تمام این محصولات است.

در تابستان ۱۹۴۰ کنفرانسی غیررسمی در مورد امکان ساخت فیلم مستندی در مورد مشارکت زنان در زندگی اجتماعی در هولدرنس، نیوهامپشایر در خانه

تابستانی لارنس ک. فرانک و به همت ماری لوسی^[۷] برگزار شد. در این کنفرانس با ادیت کاب، که حامی فعال مؤسسات مددکاری اجتماعی بود و اخیراً به فیلم‌های مستند علاقه‌مند شده بود، ملاقات کردم. ما آماده می‌شدیم تا کنگره‌ای برای بزرگداشت دستاوردهای فمینیستی کری چپمن برگزار کنیم. علائق النور روزولت مورد توجه قرار گرفته بود، و مشتاقانی از هر نسق می‌کوشیدند تا علائق خود را با هم ادغام کنند و امیدهایشان را در کنگره تحقق بخشند (همان‌طور که تا به امروز به مقتضای امر، در فعالیت‌های آیین دو‌یست‌ساله انجام می‌داده‌اند). دوره‌ای بود که شور و شوق فراوانی در حول فیلم‌های مستند شکل گرفته بود. ادیت کاب از طریق ماری لوسی (اکنون ماری لوسی فیلد) به قابلیت عظیم فیلم‌سازی مستند برای معنابخشی به زندگی اجتماعی واقف شده بود. اواسط تابستان بود؛ می‌کوشیدم که کاوش مقدماتی‌ام در باب علم جدید پزشکی روان‌تسی را به پایان رسانم، از نوزادم پرستاری کنم، و به دو دختر بچه انگلیسی که در طول مدت جنگ از بریتانیا فرستاده شده بودند، کمک کنم تا خود را با آمریکا (که هنوز درگیر جنگ نبود) تطبیق دهند^[۸]. صبح روز کنفرانس، پرستار خانه‌ام، که تمام کارهای ما را انجام می‌داد، تهدید کرد که خواهد رفت و برای کسی کار خواهد کرد که فکر نکند آنقدر در مورد نحوه مراقبت از نوزادان می‌داند. در تمام طول روز، فهم من از موضوع کنفرانس در ابهام ناشی از وضعیت معلق پرستار غوطه‌ور بود. در همین اثنا که خانم کاب را چون زنی برآمده از جهانی می‌دیدم که در آن مهدکودک‌ها تحت کنترل مراقبان سخت‌گیر بود، با او در مورد روشی صحبت کردیم که می‌توان با گشودن دیوارهای خانه، نقش‌های سنتی زنان را گسترش داد و به آنان نقش بیشتری در اجتماع داد.

خانم کاب، لاگراندام و زیبا با نوعی زیبایی روشن و محو، که با ملایمت بزرگ شده و پرورش یافته بود، یادآور بانویی بود که ادیت وارتن ممکن بود بیست سال قبل در باره او نوشته باشد. خانمی با تحصیلات زنانه (در سوئیس، انگلستان، و سال آخر در چاپین، فارغ‌التحصیل در سال ۱۹۱۴)، که از یک پایگاه پایین‌شهری شروع به مشارکت مسؤولانه در هیأت‌مدیره‌ها کرده بود (در آن زمان هیأت‌ها برای من تقریباً یک معما بودند، موجودیت‌هایی که فقط به خاطر حضور مادرم، در مورد

آنها می دانستم). ادیت با لحن ضعیفی صحبت می کرد که هنوز هم گاهی اوقات از اعضای طبقه بالای هیأت مدیره شنیده می شود - با اطمینان از موقعیت اجتماعی، اما با حس ترس و حقارت در برابر حرفه ای ها (که جایگاه خود را با تحقیر کردن تمام کارهای بی مزد و غیر حرفه ای حفظ می کنند). ادیت در تمام سال های بعد که با برخی از پرشورترین گروه های فکری زمان ما ارتباط داشت، هرگز این آمیزه را فرو نهد، که ترکیبی بود از اطمینان، مهمان نوازی سخاوتمندانه، خجالتی بودن و شگفتی از این که آدم هایی که دانشمندان و نویسندگان حرفه ای بودند با او مانند همتای خود رفتار می کنند.

ادیت دوران کودکی خود را در خانواده ای به سر برد که پدر و مادر از نمایش زندگی خانوادگی خود لذت می بردند؛ در روزگاری که خانواده های قلیلی آیین های جمعی زندگی خصوصی را با این جدیت به بیرون خانه می بردند؛ در تمام این دوران علاقه به شعر و زندگی نامه ها در او پرورده شد. به همین ترتیب، شوهرش بوتون کاب، تاجری که به تأسی از پدرش، در هاروارد معماری خوانده بود^{۹۱}، علاقه عمیقی به دنیای طبیعی یافت. تعلق خاطر ادیت به ادبیات و دغدغه فزاینده اش به روان شناسی و علاقه بوتون به علوم طبیعی، هر دو را کمی از دنیایی که در آن زندگی می کردند متمایز می کند. حس متفاوت مشغله های آنها همچنین زمینه ساز وابستگی آنها به حزب دمکرات شد، در دنیایی که چنین انتخاب سیاسی غیرعادی بود. علایق رو به رشد آنها، وظیفه تربیت دو فرزندشان، و جنگ پیش رو، همه با هم ترکیب شدند تا نوعی ناآرامی و میل بی قرار به چیزی دیگر ایجاد کنند.

آنها از حومه شهر و زندگی جمعی اجباری در یک کلوپ ساحلی به آپارتمانی در نیویورک در نزدیکی خانه کودکی ادیت و مکانی تابستانی در فالز ویلیج، در کانکتیکات نقل مکان کردند، که در مرکز باغ آن مجسمه کوچک سن فرانسیس و خانه ای مانند خانه های بازی تخیلی قرار داشت، که ضمیمه یک خانه بازی کودکان در باغ بود. بوتون چمنزارها و تپه های وسیعی داشت که می توانست بر پای پرندگان علامتی ببندد و سرخس ها را مطالعه کند. ادیت جستجوی شخصی

فشرده‌ای در کتاب‌ها داشت که او را به سوی روانکاوی سوق داد. تقارنی فرخنده‌ای رخ داد که روانکاو او لیلیان مالکو، یکی از فهیم‌ترین تحلیلگران کودک در آن دوران بود. به این ترتیب گفتگویی شکل گرفت، بین یک روانکاو که بینش‌های اولیه‌اش از تعامل با کودکان می‌آمد و مراجعی که احساس می‌کرد مسیر راهش این است که دل مشغولی مادام‌العمرش با زندگی‌نامه شاعران، هنرمندان و فیلسوفان را با نظریه‌ای جدید از خیال ادغام کند، و این گفتگو سال‌ها به طول انجامید.

فیلم مستندی که در سال ۱۹۴۰ برنامه‌ریزی می‌شد هرگز به ساخت نرسید، اما دوستی من با ادیت کاب تداوم یافت و بیشتر شد. تعلق خاطر ادیت کاب به جماعت روستای فالز ادامه یافت. او و بوتون در فعالیت‌های محلی شرکت می‌کردند. بعداً، او یادداشت‌هایی از مشارکت شهر کوچک کانکتیکات در جنگ برایم می‌نوشت. رفته‌رفته بیشتر روشن می‌شد که ادیت در پی ساختن هویت تازه‌ای بود؛ هویتی که نه بر اساس موقعیت اجتماعی، که بر اساس یک تجربه اجتماعی غنی و دانشی فوق‌العاده از شعر و تاریخ بود. او باید بر علایق پرشور اما پراکنده خود تمرکز می‌کرد، تا در میان کسانی که قبلاً سرگرم کرده یا نجات داده بود، بر روی پای خود بایستد.

او تنها از حرفه مددکاری اجتماعی اطلاعاتی داشت، بنابراین تصمیم گرفت در مدرسه مددکاری اجتماعی نیویورک به دنبال تحصیل برود. اغلب برایم سؤال بود- آنقدر سرم شلوغ بود که نمی‌توانستم سر در بیاورم- که با او چه کردند (او در سال ۱۹۴۲ پذیرفته شد، مطمئناً برخلاف رویه‌های مرسوم، به‌عنوان عضو پیشین هیأت‌مدیره) در حالی که راهش را با جدیت برای دریافت گواهی‌نامه‌ای ویژه در سال ۱۹۴۸ ادامه داد. وقتی تکالیف میدانی‌اش را در زمینه مددکاری اجتماعی پزشکی با کودکان انجام می‌داد، به روش عملکرد بیمارستان‌ها وقوف یافت و دانست که چطور می‌توان در مورد روابط انسانی به بصیرتی روش‌مند رسید. توانایی روایت‌گری‌اش فوق‌العاده بود، و معمولاً با من به تفصیل از پرونده‌های کودکانش می‌گفت و از روشی که بازی آنها را به عنوان راهنمایی برای درمان محتمل به‌کار می‌برد.

آنگاه در سال ۱۹۴۸ اولین کنگره جهانی بهداشت روان در لندن برگزار شد. ادیت مصمم بود برود. در این کنگره افراد عادی پذیرفته می‌شدند، اما پذیرفته شدن ادیت در ذهن خود او کار بسیار بزرگی جلوه کرد. از طریق کنگره، مؤسسه روانشناسی کودک مارگارت لوونفلد را پیدا کرد. او کار مارگارت لوونفلد را در مورد راه‌کار جهانی^{۱۱۰} به من معرفی کرد که در آن کودکان بیمار مشکلات خود را با ساختن دنیاهای مینیاتوری حل می‌کردند.

ادیت قبلاً صورت‌بندی نظریه خود در مورد اهمیت خیال دوران کودکی را به‌نحو بسیار آزمایشی آغاز کرده بود. او در سال ۱۹۴۷ یک متن یک‌برگی به من داد^{۱۱۱}؛ من آن را به یک تحلیل‌گر زبده کودکان نشان دادم که مکثی کرد و گفت: «معلوم است که می‌خواهد مشکلات خود را حل کند!» اما در سال ۱۹۴۹ توجه من، لارنس فرانک، و مارگارت لوونفلد را به خود جلب کرد. استغراق او در شعر و تفسیر شعر، علاقه فزاینده‌اش به روانشناسی و انسان‌شناسی، زیست‌شناسی و جهان طبیعی، که از تخصص شوهرش ناشی می‌شد، مسیرهایی برای او گشود تا بتواند مشتاقانه و امیدبخش برای کسانی که او را همراهی می‌کردند به‌پیش‌گام بردارد.

در اواخر دهه ۱۹۴۰ و اوایل دهه ۱۹۵۰، گروهی از ما در دانشگاه کلمبیا به هدایت روث بندیکت، به پژوهش در باب فرهنگ‌های معاصر^{۱۱۲} مشغول بودیم. ما از ادبیات و فیلم به عنوان ماده‌ای برای تحلیل شخصیت ملی استفاده می‌کردیم. ادیت از این موضوع آگاه شد و برای برخی از شرکت‌کنندگان غیرعادی و مستعد خود مأمونی فراهم آورد. بسیاری از آنها هر کدام با درجاتی از علاقه، ناباوری و شیفتگی، دست‌نوشته‌ی او را که تا آن زمان به حدود پنجاه صفحه رسیده بود، خواندند. جفری گورر در مورد نسخه‌ای که دید، اظهار داشت که ادیت نوعی «شعر منثور از ناهمگون‌ترین مواد» ساخته که قطعاتی از مددکاری اجتماعی پزشکی، زندگی‌نامه‌ها و تعبیرات وزین آرنولد گسل و دآرکی تامپسون را با ترکیب‌بندی شگفت به هم بافته است.

نیکلاس گالاس روی مطالعات خود در مورد بوشه کار می‌کرد. مارتا ولفنشتاین و ناتان لیپس^{۱۱۳} روی مطالعات خود در مورد سینما کار می‌کردند. بعد اریک اریکسون به عنوان متخصص دوره کودکی ماکسیم گورکی آمد. لری فرانک

در مورد استفاده زنان از بدن خود همچون یک نمایش و اهمیت ادبیات به عنوان راهی برای درک روابط انسانی می‌نوشت، اما منتشر نمی‌کرد. ادیت به خواندن، گوش دادن و انتقال اکتشافاتش به ما در مورد کتاب‌های جدید و نویسندگان جدید ادامه می‌داد. گاهی اوقات به نظر می‌رسید که او تقریباً مانند یک پیشگو و روشن‌بین، در کتابفروشی‌های گمنام می‌چرخید و کتاب‌هایی با عطف‌های قهوه‌ای ناخوانا انتخاب می‌کرد که اتفاقاً همان چیزی بود که یکی از ما در همان لحظه نیاز داشت.

او از تمرکز بر مددکاری اجتماعی در عالم واقع، به مشاهده ساخت و سازهای بازی کودکان روی آورده بود و زمان زیادی را صرف مشاهده منظم تک‌تک کودکان و گروه کودکان در زمین‌های بازی و مدارس می‌کرد. روزی به آپارتمان من سر زد، که همان‌روز دخترم به تازگی یک ساختمان باشکوه با مقوا، مهره‌ها، گیاهان و حیوانات شیشه‌ای ساخته بود؛ ادیت از آن‌ها عکس گرفت و برای ثبت اسناد به من داد. رابین بانده که در مدرسه سامرهیل انگلستان نقاشی تدریس کرده بود، نمایشگاهی از نقاشی‌های کودکان را به موزه هنر مدرن^[۱۴] آورد و خانواده‌کاب برای مدت کوتاهی حامی مالی او شدند. آن‌ها به‌عنوان حامی مالی یک مهاجر، انتظار نداشتند آنهمه تعهد بدهند و از سؤالاتی که اداره مهاجرت درباره درآمد بوتون پرسید خشمگین شدند. برای بسیاری از ما که چنین فرم‌هایی را بر اساس هیچ منبع مالی امضا کرده بودیم، همه این شواهد بینش خاصی در مورد روحيات حاکم بر سبکی متفاوت از زندگی ارائه می‌کرد، که محتوای آن درک عمیق‌تری از تضاد واقعی بین زندگی روشنفکران و اشراف بود، که فقط هر از گاهی سراغ محصولات روشنفکری می‌روند.

من در طول جنگ، نشستی نمایش‌گونه در حوزه مددکاری اجتماعی منطقه‌ای^[۱۵] برنامه‌ریزی می‌کردم با موضوع بررسی معضل عدم ارتباطات بین حرفه‌ای که طی آن نمایندگان سازمان‌های دولتی و خصوصی، مدارس، جوانان و اعضای هیأت‌مدیره رقابت، مالکیت و عدم درک متقابل خود را به نمایش گذاشتند. از ادیت خواستم که نقش یک عضو معمولی هیأت‌مدیره را اجرا

کند؛ او به نحوی درخشان احساس خود را بروز داد؛ احساسش نسبت به نحوه‌ای که حرفه‌ای‌ها، اعضای هیأت مدیره را - که تأمین‌کننده مالی آژانس‌های آنها بودند- حذف و تحقیر می‌کردند. سپس جوانان، که نمایندگی‌شان را آناتول هولت، یکی از مستعدترین زبان‌شناسان ریاضی عصر حاضر برعهده داشت که در آن زمان دانشجوی ارشد دبیرستان موسیقی و هنر بود، با نمایش انتقادی «نفرین آبله بر تمام خانه‌های شما» پاسخ دادند.

روشنگری اصلی که من آن روزها از نوشته ادیت دریافت می‌کردم، ایده یک حس کیهانی بود؛ این که انسان‌ها باید ادراک خود از جهان طبیعی و کیهان را دریابند، تغییر شکل دهند، و شکل دگرگشته را صادر کنند. آن زمان، ما با تعریف دو دسته نیازهای انسان، اولاً نیازهای اساسی به غذا، آب، سرپناه و خواب، و ثانیاً نیازهای ظریف‌تر به ایجاد تعامل با سایر انسان‌ها، دست‌وپنجه نرم می‌کردیم. این امر در مطالعات مربوط به جدایی مادری^{۱۶} به اوج رسید، یعنی در مورد نوزادانی که بدون مراقبت فردی حتی در بهترین آسایشگاه‌های یتیمان توانایی لبخندزدن را از دست می‌دادند. این ایده که انسان نیازی ذاتی به درک جهان طبیعی دارد، که اهمیتش کمتر از نیازهای اساسی مشترک با حیوانات نیست، یک ایده هیجان‌انگیز بود. استعاره «نفسی که فرو می‌رود»، بهره بردن بدن از آن، و «چون برمی‌آید» در صورتی تازه در دنیای طبیعت بازیافت می‌شود، با بسیاری از نظریات ما دربارهٔ کودکانی که مراقبت جسمی خوبی دریافت کرده بودند اما تباه می‌شدند، و نیز در باب ماهیت تفاوت‌های مشهود میان کودکانی که در محیط‌های فکری و هنری محرک یا نامحرک و فرهنگ‌های مختلف پرورش یافته بودند مطابقت داشت (برخی فرهنگ‌ها نیازهای بسیار کمی را برانگیخته و برآورده می‌کنند، برخی نیازهای عمیق برمی‌انگیزند، اما آیین‌های هنری یا فکری رضایت‌بخشی برای برآوردن آن‌ها مهیا نمی‌کنند، و برخی به قدری پیچیده شده‌اند که فرم‌های زیاده توسعه‌یافته آن‌ها فرد در حال رشد را خفه می‌کنند). بنابراین در نشریات دهه ۱۹۵۰ بود که برای اولین بار کار ادیت کاب را معرفی و از آن قدردانی کردم^{۱۷}!

خود ادیت هم در حال و هوای نوظهوری زندگی می‌کرد و نفس می‌کشید که

در آن بر رابطه نزدیک‌تر بین علوم انسانی و علوم طبیعی اصرار می‌شد، دوگانگی ساده‌سازی‌شده کتاب دو فرهنگ سی‌پی اسنو^[۱۸] تصریح و رد می‌شد، و سعی می‌شد هنرمندان و نویسندگان زنده به جای منتقدان مردگان به دانشگاه‌ها دعوت شوند. او اصرار داشت که دانش‌مان از سایر موجودات زنده در خودپنداره ما گنجانده شود و تأکید می‌کرد که رشد روانی فراتر از ترجمه کشمکش ادیبی به اشکال مختلف والایش است. در طرح اولیه او، بحث‌های جدید در مورد تکامل و رابطه انسان با جهان طبیعی و آگاهی روزافزون ما از خطرات تخریب و انقراض در جهان طبیعی گنجانده شد.

به‌نظم نقش پاره‌چین مناسب‌ترین تصویر برای کاری است که او مشغول آن بود. شمای کلی را قبلاً در اواخر دهه ۱۹۴۰ می‌شد دید، اما انتخاب قطعات برای پاره‌چین -نقل قول‌ها، مشاهدات کودکان، پاسخ‌ها به فنون فرافکنی، و مطالب زندگی‌نامه‌ای- دائماً تغییر می‌کرد. هر نسخه جدیدی از یک فصل که آماده می‌شد، حاوی پاره‌های جدیدی بود که جایگزین نسخه‌های قبلی می‌شدند. بنابراین، اثر تازه و زنده باقی ماند؛ همچنان که خیال خود او نیز با دریافت‌هایی که در طی دوران‌ها گسترش می‌یافت، بارها و بارها تازه می‌شد. این دوران همزمان با دوره طولانی‌نهیفتگی انسان‌شناسی بود؛ بین کتاب‌های الگوهای فرهنگ روت بندیکت، ناون گرگوری بیسون و گام‌هایی به سوی بوم‌شناسی ذهن او، بین اولین مقاله وادینگتون در مورد علم و اخلاق و کتاب‌های حیوان اخلاقی، صور خیال شکسپیر و آنچه به ما می‌گوید اثر کارولین اسپرجنز، خیال شکسپیر اثر آرمسترانگ، و تعبیر خواب و استعاره خودمان از الا شارپس، بین آزمایش پکهام و مفهوم سلامتی رنه دوبس^[۱۹]. به یک معنا، او همانقدر می‌توانست کتابی را به آخر برساند که کودک مشتاقی در دل کتابخانه‌ای، که دائماً راهروهای تازه‌ای کشف می‌کند، و ناگهان به او بگویند «وقت تمام شد؛ امروز بس است».

اما تا سال ۱۹۵۹ طرح اولیه به اندازه کافی پر و پیمان شده بود به طوری که بسیاری از ما احساس کردیم که زمان انتشار حداقل بیانیه‌ای از ایده‌های او فرا رسیده است (شاید هیچ یک از ما هنوز درک نکرده بودیم که عناصر طرح کتاب با

چه روشی همچنان تغییر و تفصیل می‌یابند یا جایگزین می‌شوند). قرار بود در سال ۱۹۵۹ یک شماره ویژه نشریه دیدلوس^[۲۰] در مورد کارها و بحث‌های جاری منتشر شود که او، سولومون بارکین، جان بنت، دی. بریگمن، ر. سامنر اسلایتر و جان ل. توماس در آن مشارکت داشتند. بنابراین، کار او به یکباره به جمع تازه‌ای از خوانندگان قدر دان عرضه شد که مخاطب بسیار شخصی کار او شدند.

همزمان با شروع به کار ادیت کاب در دنیای جدی نقادی خلاقانه، بوتون کاب از یک طبیعت‌گرای مشتاق آماتور به یک چهره سرشناس در مورد سرخس‌ها تبدیل می‌شد^[۲۱]. با بذل توجه فراموش‌نشده پل بروکس، انتشارات هاتون-میفلین به سال ۱۹۵۶ راهنمای میدانی سرخس‌ها را منتشر کرد. آنجا که دریافت ادیت از جهان طبیعی به واسطه کلمات شکل می‌گرفت، دریافت بوتون از پرندۀ نشان‌داری که بر دستش نشسته، و تاب خوردگی نوک یک شاخه سرخس وسعت می‌یافت. خیال ادیت را شگفتی بیان‌شده در اشعار کیتس و وردزورث، نقاشی‌ها و «جهان‌های» ساخته کودکان می‌پروراند. وقتی او با چنین شناخت آگاهانه‌ای به مطالب زندگی‌نامه‌ای دست می‌یافت، مثل آنجا که پیر تیار دو شاردن احساس سرخوشی نابهنگام خود را نسبت به آهن توصیف می‌کرد، کشفیات او بر بستر کشفیات ثبت‌شده دیگران در مسیر رشد قرار می‌گرفت.

با این حال، در تمام آن دورانی که بینش‌های جدید علمی در هم ادغام می‌شدند، و در طی تحولات یک ربع قرن که همراه با کاوش‌های هیجان‌انگیز اخترشناسی در مورد گسترش کیهان بود، کتاب «پیش‌درآمد» و اشعار کیتس محور اصلی نظریات او باقی ماندند. لارنس ک. فرانک^[۲۲] مخاطب، خیرخواه و ذینفع او تا زمان مرگش باقی ماند. آن دو از جهاتی خیلی به هم شبیه بودند؛ مثلاً هرگز نتوانستند هیچ اثری با هر اندازه‌ای را به پایان برسانند قبل از آنکه اوراق انباشته برهم را بادهای جدید برآشوبد تا جایی برای صورت‌بندی جدید دیگری باز کند. شباهت دیگرشان این بود که انتزاعی‌ترین نتیجه‌گیری‌های دیگران داده‌های خامی برای خلاقیت آن‌ها می‌شد.

بنابراین مقاله دیدلوس با مصیبت‌های طاقت‌فرسا برای ویراستاران منتشر شد

(ادیت عملاً نسخه آماده چاپ را بازنویسی کرد، معصومانه ناآگاه از اینکه این تلاش بهای گزافی داشت). اما پس از آن، کشف و بسط و گسترش طرح هیجان‌انگیز از نو آغاز شد.

ادیت در پایان مقاله دیدلوس تقاضا کرده بود «فردیت انسان»، نه تنها از منظر روابط انسانی، بلکه همچنین در ارتباط همه‌جانبه انسان با «بیرون»، با خود طبیعت بازتعریف شود. در دهه ۱۹۶۰، ادیت با مفهوم جدیدی دست‌وپنجه نرم کرد؛ او هر فردی را به معنای استعاری، در راه تبدیل به گونه‌ای زیستی در خود می‌دید، که منبع تغییرات تکاملی تازه در آگاهی انسان، و خالق ناپیوستگی‌های بنیادین می‌شود.

ادیت در سال ۱۹۷۱ سخته کرد و از آن زمان تا تابستان ۱۹۷۳، یعنی زمانی که بوتون درگذشت (بسیار مشعوف از اینکه کتاب ادیت بالاخره منتشر خواهد شد)، هر دو دچار مشکلات جسمی شدید بودند. از این رو تدوین نهایی بخش‌های این کتاب را دیگران انجام دادند. اما به یک معنا این روش همیشگی کار او بود. او دست‌نوشته‌های خود را (در حالی که به تدریج مفصل‌تر و کامل‌تر می‌شدند) به ویراستارانی می‌سپرد که مجدانه می‌کوشیدند تا تکرارهای غیرضروری را بیابند، نقل‌قول‌ها را درج کنند، و تفکر ادیت را از خفه‌شدن در زیر اشتیاق و افری که به بینش‌های آدم‌ها داشت حفظ کنند. او اکنون بسیار ضعیف است و بینایی‌اش را تقریباً از دست داده است. نوه او طراحی جلد کتاب را انجام داد. اگر ادیت ضعیف نمی‌شد، جستجوی او همچنان ادامه می‌داشت، آن طرح پاره‌چین هنوز در حال تغییر می‌بود و حتی چشمداشت او برای انتشار کتاب، هرگز دلیل متقاعدکننده‌ای برای کند یا متوقف کردن ماجراجویی نمی‌بود. اگر او پنج سال بیشتر دوام می‌آورد، می‌توانم مسیریایی را تصور کنم که تلاشش او را به سوی آن‌ها سوق می‌داد، زیرا این حس مسیریایی در جستجو، همین «پیش‌درآمدی بر یک روش» بود که او به همه ما داد.

من در سال ۱۹۴۸ در کابوب در فالزویلج، کتاب نرینه و مادینه^[۲۳] را به پایان رسانده بودم، و برای سال‌های متمادی مدیر پست دهکده مجبور بودم

نامه‌هایی را که از نقاط عجیب و غریب جهان برایم نوشته و ارسال شده بود، به من برساند. امروز کابوب، با باغ سرخس‌ها و مجسمه سن‌فرانسیس، فروخته شده، اما پرتوی که از زندگی ادیت و بوتون کاب نشأت گرفت و ماجراجویی‌هایی که در آنجا به اشتراک گذاشتند، هنوز روشنی‌بخش دنیای کسانی است که آن‌ها را می‌شناختند.

مارگارت مید

موزه تاریخ طبیعی آمریکا

نیویورک - سپتامبر ۱۹۷۶

یادداشت‌ها

1. Cobb, Edith (1959). "The Ecology of Imagination in Childhood" *Daedalus* Summer: 537-48.
2. Shepherd, P. and McKinly, D. (eds.). *Subversive Science: Essays Toward an Ecology of Man*. Boston: Houghton-Mifflin, 1969.
3. Daleq, Albert. "Form and Modern Embryology." In L. L. Whyte (ed.), *Aspects of Form*. London: Percy Lund Humphries, 1951, pp. 91-120.
- Coffin, Peter. *Art and Science of Stage Management*. New York: Philosophical Library, 1953.
- Hourd, Marjorie L. *The Education of the Poetic Spirit*. London: William Heinemann, 1949.
- Lindeman, Eduard C. (1940). "Ecology: An Instrument for the Integration of Science and Philosophy," *Ecological Monographs* 10: 307-72.
- Lowenfeld, Margaret. *Play in Childhood*. London: Gollanez, 1935.
4. Hutchinson, George E. *Itinerant Ivory Tower*. New Haven: Yale University Press. 1953.
5. Sewell, Elizabeth. *The Structure of Poetry*. New York: Scribner, 1952.

۶. کتابخانه یادبود دوروتی هاجینسون بخشی از یک کتابخانه ویژه در مدرسه مددکاری اجتماعی نیویورک بود که ادیت کاب مجموعه زندگی‌نامه‌های دوران کودکی و کتاب‌های زندگی‌نامه خود را به آن اهدا کرد. زمانی که مدرسه مددکاری اجتماعی نیویورک در دانشگاه کلمبیا ادغام شد، گروه‌هایی مخالفت‌هایی با اشغال فضا داشتند. سپس کتابخانه یادبود دوروتی هاجینسون در بخش‌های در حال گردش پراکنده شد. مجموعه ادیت کاب را کتابخانه کالج معلمان پذیرفت، زیرا تقسیم آن به روشی که خواسته شده بود، چندان مفید نبود. دوروتی هاجینسون مشاور و سرپرست ادیت کاب در مدرسه مددکاری اجتماعی نیویورک بود.

۷. پیوندهای اینجا جالبند. مری لوسی، به عنوان کارشناس فیلم‌های مستند، برای مرکز فیلم آمریکا کار می‌کرد که تحت تأمین مالی هیأت آموزش عمومی بود و لارنس ک. فرانک قبلاً در هیأت آموزش عمومی شاغل بود. او معمولاً همایش‌هایی را در خانه تابستانی خود در نیوهامپشایر یا نزدیک آن تشکیل می‌داد. این اثر را ببینید:

Mead, Margaret (1969). "Lawrence Kelso Frank 1890-1968," *American Sociologist* 4:57-58.

8. Mead, Margaret (1947). "The Concept of Culture and the Psychosomatic Approach," *Psychiatry* 10:57-76.

۹. هنری ایوز کاب (۱۸۵۹-۱۹۳۱) خانه اپرای شیکاگو، کتابخانه نیویورک دانشگاه شیکاگو، کلیسای کفاره، بانک پس انداز آلبانی نیویورک، برج لیبرتی و بسیاری دیگر را طراحی کرد.

10. Lowenfeld Margaret. *The Lowenfeld World Technique*. Memorandum from the Institute of Child Psychology, vol. 6. London: Pembridge Villas, 1954; Lowenfeld, Margaret, manuscript in preparation.

11. Mead, Margaret. "Mental Health in World Perspective." In Marvin K. Opler (ed.) *Culture and Mental Health*. New York: Macmillan, 1959, pp. 501-16.

12. Mead, Margaret and Metraux, Rhoda (eds.). *The Study of Culture at a Distance*. Chicago: University of Chicago Press, 1953.

Mead, Margaret and Wolfenstein, Martha (eds.). *Childhood in Contemporary Cultures*. Chicago: University of Chicago Press, 1955.

Gesell, Arnold. *The Embryology of Behavior*. New York: Harper, 1945.

Thompson, Sir D'Arcy Wentworth. *On Growth and Form*. New York: Macmillan, 1944.

13. Wolfenstein, Martha and Leites, Nathan. *Movies: A Psychological Study*. Patterson, New Jersey: Altheneum, 1970 (first published in 1950).

نیکلاس کالاس مطالعات خود را در مورد بوشه در اوایل دهه ۱۹۵۰ آغاز کرد و کار او هنوز در حال پیشرفت است.

۱۴. نقاشی‌های نوجوانان انگلیسی از مدرسه سامرهیل، اجرا شده توسط ا. س. نیل، در گالری جوانان موزه هنر مدرن از ۱۷ مارس تا ۱۸ آوریل ۱۹۴۸، در نمایشگاهی با عنوان "آثار هنری جوانان از یک مدرسه انگلیسی" به نمایش گذاشته شد.

۱۵. نشست منطقه‌ای انجمن آمریکایی مددکاران اجتماعی در سال ۱۹۴۳ در شهر نیویورک برگزار شد. این هیأت شامل آلیس کلیهر، آناتول هولت، ادیت کاب، و نمایندگانی از یک آژانس دولتی و یک سازمان خصوصی بود.

16. Mead, Margaret. "A Cultural Anthropologist's Approach to Maternal Deprivation." In *Deprivation of maternal Care: A Reassessment of its Effects*. Public Health Press Papers, 14. Geneva: World Health Organization, 1962, pp. 45-62.

- Bowlby, John. "Mother-Child Separation". In *Mental Health and Infant Development*, 2 vols, Kenneth Soddy (ed.). New York: Basic Books, 1956, I, 117-22.
- Tanner, J. M. and Inhelder, B. (eds.). *Discussions on Child Development*, 4 vols. London: Tavistock, 1956-1960.
17. Mead, Margaret (1957). "Toward More Vivid Utopias." *Science* 126:957-61.
- Idem. "Cultural Determinants of Behavior." In *Behavior and Evolution*, Ann Roe and George G. Simpson (eds.). New Haven: Yale University Press, 1958, pp. 180-503.
- Idem. *Continuities in Cultural Evolution*. New Haven: Yale University Press, 1964.
18. Snow, C. P. *Two Cultures*. New York: Cambridge University Press, 1959.
19. Benedict, Ruth. *Patterns of Culture*. Boston: Houghton-Mifflin, 1961 (first published in 1934).
- Bateson, Gregory. *Naven*. Stanford: Stanford University Press, 1958 (first published in 1936).
- Idem. *Steps to an Ecology of Mind*. San Francisco: Chandler, 1972.
- Waddington, Conrad H. *The Ethical Animal*. Chicago: University of Chicago Press, 1961.
- Idem. *Science and Ethics, an Essay*. London: Allen and Unwin, 1942.
- Spurgeon, Caroline F. E. *Shakespeare's Imagery, and What it Tells Us*. New York: Macmillan, 1935.
- Armstrong, Edward A. *Shakespeare's Imagination, A Study of the Psychology of Association and Inspiration*. London: Lindsay Drummond, 1946.
- Sharpe, Ella. *Dream Analysis. a Practical Handbook for Psycho-Analysts*. London: Hogarth, 1937.
- Williamson, George S., and Pearse, I. H. *Biologists in Search of Material: An Interim Report on the Work of the Pioneer Health Centre, Pekham*. London: Faber fir Faber, 1938.
- Dubos, Rene. *The Dreams of Reason: Science and Utopias*. New York: Columbia University Press, 1961.
- Bateson, Catherine. *Our Own Metaphor*. New York: Knopf, 1972.
20. Holton, Gerald and Strelsky, K. (eds.) (1959). "Current Work and Controversies," *Daedalus* Summer: 383-572.
21. Cobb, Boughton. *A Field Guide on Ferns*. Boston: Houghton-Mifflin, 1956.
22. Mead, "Lawrence Kelso Frank," 1969.
23. Mead, Margaret. *Male and Female*. New York: Morrow, 1949.